

Een weinig bekend Hoekje van mooi Nederland.

het Beekerveld en het aan den horizon verrijzend zware woud van het landgoed „De Bivangk”. 't Is een lieflijk, zacht en vredig panorama, ongeëvenaard in zijn soort, echt vergiliaansch.

U uitnoodigend zich nog eens in het Beekerveld verplaatst te denken, wil ik u naar dat wondervolle Peeske geleiden. Reeds zijn we, zoetjes-aan voortkuierend en voortkoutend, daar gekomen waar het huisje met den fellen waakhond — veel geschreeuw en weinig wol — den weg bezoomt, en wat verder op en meer naar binnen een andere boerenhoeve ligt. Links vangt zoo langzamerhand het bosch reeds aan, rechts loopt de weg nog langs een akker. Maar dan, waar deze uit is en een weelderig eikenboschje staat te groenen, zich behaagziek tooiend met dieprood gekleurde versche scheuten en gelige afzetsels, daar slaat een voetpad naar binnen.

Wij werpen er een blik in: die stuit tegen den zijwand van een klein huisje. Tegen onzen zin wekt dit huisje eene gedachte in ons op, zooals sprookjes van den goeden ouden tijd vroeger in ons konden gaande maken.

Wij gaan er op af. Al gauw moeten we een geul overstappen, die dwars door het voetpad aan kristalhelder water den weg baant, dat er bedrijvig doorvliet en zijn

bodem al geheel heeft rein gewasschen. Dan vervangt aan onze linkerhand een fleurige moeshof — frisscher van groen en grooter van vruchten dan alle andere op 't dorp — het hout, dat aan onze rechter zij juist den akker is komen vervangen. Nog weinige stappen en we zijn aan 't huisje met zijn bloembedje en zijn goedgehartige bewoners.

Nu een paar treden de hoogte in: welk eene verrassing! Een groote waterplas, een waarachtige vijver breidt zich voor u uit. Vast-geboeid houdt u dit plekje. Kalm is de spiegel van het nat, waar de vischjes zich onder aan 't vermeien zijn, ijlings toeschietend als ge er brood in gooit; waar de waterjuffers, hevig ingesnoerd en in grilkeurige kleedij haar wijsgeerige, snelverschietende vlerkzwevingen boven uitvoeren: waar de kikkers en padden, half-onder, half-boven, zich in veelzeggend stilzwijgen het hoofd warm en de voeten koel houden. Vaart er een zucht door de lucht, dan komt er rimpeling in dien spiegel, meer door de flauw-lustlooze beweging der elzetwijgen die er zich met langzamen bocht ingedoken hebben, en der oeverrieten die er slank en plotseling uit oppijlen, dan wel door de windstoeiing, — en dan klateren de peppelbladen wat mee.

Wonderlijk stemt u de aanblik van dit landschap, in welks midden de vijver straalt als een diamant, gezet in 't smaragd van het dennenbosch, dat zich hoog langs den Groote-peeskesweg verheft, het jaspis van het loover der amfiteatersgewijze tegen den berg opklimmende struiken, het robijn van 't rood-baksteenen molenhuisje met zijn roodpannen dak ietwat in de laagte rechts van u, en het lazuursteenen blauw van het alles overweldigend zwerk.

Een paadje van platgetreden gras windt zich rond den vijver. 't Is te uitlokkend, zoo'n paadje vol ongemak, om 't niet eens te volgen. Over den dam, die aan de zuidzij het water tegenhoudt, gaat het loopen gemakkelijk, maar dan wordt het lastiger, soms, ja meestal, vlak langs 't water, over

GEMEENTEHUIS TE 'S HEERENBERG.